1 June 1893.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16. Den 15de Maj 1893. 42de Aargang.

Konferencen i Salt Lake City.

Den 63de Aarskonference af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige begyndte i Tabernaklet, Salt Lake City, den 4de April 1893. Paa Forhøjningen vare: Af det øverste Præsidentskab: Wilford Woodruff, George Q. Cannon og Joseph F. Smith; af de Tolv Apostle: Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young, Francis M. Lyman, John Henry Smith, George Teasdale, John W. Taylor, Marriner W. Merrill, Anthon H. Lund og Abraham H. Cannon; Patriark John Smith; af Præsidentskabet for de Halvfjerds: Seymour B. Young, C. D. Fjeldsted, John Morgan, B. H. Roberts, George Reynolds og Jonathan G. Kimball; det præsiderende Biskops-Raad: William B. Preston, Robert T. Burton og John R. Winder. Desuden var der tilstede en stor Skare af Stavspræsidenter og andre ledende Brødre fra forskjellige Dele af Utah og tilgrænsende Stater og Territorier.

Apostel Moses Thatcher var ikke tilstede paa Grund af Sygdom, og Apostel Heber J. Grant var heller ikke nærværende, da han var i Østen og ikke kunde naa tidsnok hjem.

Forsamlingen var uhyre stor, og den kjæmpemæssige Bygning var fuldstændig fyldt.

Mødet aabnedes med, at Koret og Forsamlingen sang:

»Come let us anew our journey
pursue.«

Aabningsbønnen opsendtes af Apostel Francis M. Lyman, hvorefter Koret og Forsamlingen sang:

»Come, come ye Saints, no toil nor
labor fear.«

Præsident Wilford Woodruff

sagde, at han følte sig taknemmelig til Gud hans evige Fader for det Privilegium, han havde til at fremstaa blandt en saa stor Skare af Israels Hus. Han takkede ogsaa de ti Tusinder Sidste-Dages Hellige, som havde opsendt deres Bønner til Herren paa hans Vegne; thi ved Guds Kraft og ved deres Bønner var han bleven bevaret til denne Time. Han følte sig ikke i Stand til at udvikle de mange Tanker og

Betragtninger over de Omvekslinger, gjennem hvilke de Sidste-Dages Hellige havde vandret i de forsvundne Aar; men han forsikrede sine Tilhørere, at han ønskede dem alle Herrens Velsignelser, og at hans Hjerte var fuldt af Taknemmelighed til hans Brødre og Søstre og til Alle, som havde ønsket at gjøre Ret.

Dette var en Dag, som han i mange Aar havde skuet hen til med Længsel og Forhaabninger, og naar han tænkte paa de mange Hundreder og Tusinder af Israels Ældster, og paa Profeterne og Apostlene, med hvem han havde omgaaedes, og af hvilke Mange allerede vare gaaede paa den anden Side Sløret, da forundrede han sig overmaade over det Arbejde, der var udført, og over, at hans eget Liv var blevet saa længe bevaret blandt dette Folk.

De Sidste-Dages Hellige havde stor Aarsag til at fryde sig i Herren, og deres Hjerter burde fyldes med Taknemmelighed mod den Allerhelligste for de mange Velsignelser, han tildeler dem.

Naar Taleren kastede et Tilbageblik paa de Helliges Stilling og saa, hvad de havde udført ved Guds Naade siden deres Komme til Bjergenes Dale den 24de Juli 1847, var det for ham som et Under. Endskjøndt mange af deres Brødre — Præsident Young, som havde ledet dem hertil, og Andre, der før vare forenede med dem i dette store Sidste-Dages Værk — vare hensovede, troede han, at de i Dag i Aandernes Verden vare dybt interesserede i og frydede sig ved det Arbejde, som de Sidste-Dages Hellige ved denne specielle Anledning foretoge sig.

De Hellige forvente om faa Dage, ved Guds Velsignelse, at gaa ind i det Tempel, der er opført af Guds Folk her til Herrens Navns Ære, og Taleren ønskede nu i den korte Tid, han havde til sin Raadighed, af ganske Hjerte at velsigne de Hellige for, hvad de havde gjort for Fuldendelsen af dette store Foretagende. Han troede ikke, at nogen Opfordring til noget Folk paa Jorden nogensinde var bleven modtaget med en saadan Beredvillighed som den, der var vist ved Tilvejebringelsen af Midler til Fuldførelsen af Templet i Salt Lake City. Han følte Trang til at takke Herren for den Aand, som havde gjort sig gjældende blandt de Hellige i dette Tilfælde.

Dette var det fjerde Tempel, som de Hellige havde bygget i disse Dale. Israels Ældster havde arbejdet utrætteligt i at udføre Herrens Hus' Ordinanser baade for Levende og Døde, og det var vel overflødigt at fortælle de Sidste-Dages Hellige, at disse Templer vare opførte til Gjenløsning for de Døde saa vel som til Velsignelse for de Levende. Profeten Joseph Smith lagde Grundvolden til denne Kirke og dette Rige samt meddelte os disse Principer formedelst Aabenbaring; men ingen Aabenbaring, der nogensinde var givet fra Gud til Menneskene, havde bragt mere Glæde og Trøst end den, hvorved Herren opfyldte Forudsigelsen af en af de gamle Profeter, der sagde, at Herren vilde opreise Frelsere paa Zions Bjerg; den Dag var kommen.

Taleren erindrede meget godt den Tid, da hin Aabenbaring blev given, og de Følelser, der gjennemtrængte de Helliges Hjerter, da de forstode, at de i deres Tid og Slægt havde Fuldmagt til at udføre disse Ordinanser for deres afdøde Forfædre i Lighed med de Ordinanser, der udførtes for dem, der endnu levede i Kjødet. De Hellige tøvede ikke, efter at denne Aabenbaring var given, med at begynde Tempelarbejdet, og der var Mange tilstede i Dag, der i mangfoldige Aar havde

arbejdet i Templerne; og ligesom Jesus i hans Dage „gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring,“ saaledes vilde ogsaa disse Mænd, som nu levede og vare i Besiddelse af Præstedømmet, naar de gik bag Sløret, prædike for Aander, som vare i Forvaring, og hjælpe „til at aabne de Blindes Øjne, til at udføre de Bundne af Fængsel, dem, som sidde i Mørke, af Fangenskabet.“

I alt det Arbejde for Evangeliets Sag, som Taleren i 60 Aar havde udrettet, var der Intet, han havde udført med større Tilfredsstillelse end det for sine Afdødes Frelse; og han var taknemmelig til sin himmelske Fader for, at Dagen var kommen, da vi havde Lejlighed til at indvie dette Tempel til Herren, i hvilken en stor Skare af dem, der bo i disse Egne, vil indgaa og udføre Ordinanser uden at rejse lange Veje, som hidindtil havde været nødvendigt.

Taleren bevidnede, at da han først hørte Joseph Smith prædike, vidste han, at han var en Guds Profet; denne Herrens Tjener arbejdede for Kirkens og Guds Riges Sag kun den korte Tid af 14 Aar, før han led Martyrdøden, men tiltrods derfor udførte han en stor og betydningsfuld Mission.

Taleren takkede Gud for, at han i sin Naade havde bevaret ham gjennem alle Livets Omvekslinger, saa at han i sin langt fremskredne Alder var omgiven af et Kvorum af Apostle, blandt hvem der eksisterede en saadan Enighedsaand som den, der eksisterer blandt dem; de vare forenede som een Mand, og han var forvisset om, at enhver af dem, dersom det var nødvendigt, vilde ofre sit Liv for ham, og han vilde gjøre det Samme for dem, om Herren forlangte det af ham. Der var en Kjærlighed mellem dem Alle, som Verden ikke kan fatte, en Kjærlighed, som udmærker alle Mænd, der have Præstedømmet, frem for Resten af Verden.

Herren havde altid udvalgt „det for Verden Skrøbelige“ til at beskjæmme de Vise, som han havde lovet; dette var et Princip, som han (Taleren) havde grundet meget paa lige fra sine Drengeaar. Hans egen Anskuelse herom var, at Herren ønskede at vælge saadanne Redskaber, som han kunde bruge, og som ikke selv vilde tage Æren for, hvad de udførte. Mange af de gamle Apostle vare fattige Fiskere; men de vare villige til at opofre deres Liv for Evangeliets Skyld uden Hensyn til Verdens Spot eller Ære.

Saaledes er det i vor Tid, i denne Generation. Joseph Smith blev kaldet af Herren til at udføre et stort Værk, endskjøndt han var en uvidende og ulærd Dreng efter Verdens Anskuelse; men han var ordineret, før Verdens Grundvold lagdes, til at lægge Grundvolden til Guds Kirke og Rige. Var ikke dette Guds Værk, og havde det ikke været understøttet ved hans Kraft lige fra Begyndelsen? Som Bevis herfor dvælede Taleren ved den forunderlige Indsamling af de Hellige til disse Dale og deres mirakuløse Redning trods Prøver og bitre Forfølgelser. Som det var med Joseph Smith, sagde han, saaledes var det med Brigham Young og John Taylor. Kunde de være blevne kjøbte for Guld til at vende sig bort fra det Værk, med hvilket de havde forenet sig? Nej, de vare den Slags Mænd, som Herren kunde lede og anvende, og det Samme er Tilfældet med Hundreder og Tusinder af Ældster i Israel i Dag, som ere blevne kaldte fra Ploven og Ambolten, og af hvilke Mange ere gaaede ud blandt Jordens Nationer med Evangeliets Budskab uden Pung og Taske.

Dette er Guds og ikke Menneskers Værk; derfor lad os bestræbe os for at efterleve vor Religion, at gjøre vor Pligt og ære vor Kaldelse i den korte Tid, vi skal leve her paa Jorden. Til Trods for alle vore Prøver, Lidelser og Besværligheder ere vi voksede og tiltagne her i Bjergenes Dale ved at være lydige mod Guds Bud. Herren vaager over os. Lad os ikke tabe Modet, men lad os gjøre, hvad der er ret. Lad os altid erindre at bede til Herren, saa at, naar vor Mission her paa Jorden er til Ende, vore Gjerninger da maa følge os paa den anden Side Sløret.

Præsident George Q. Cannon

begyndte sine Bemærkninger med at nævne nogle af de mange Aarsager, de Sidste-Dages Hellige havde til at være taknemmelige mod Gud. De havde specielt været velsignede og bevarede af Herren. Taleren dvælede derefter ved den mærkelige Karakter af denne Kirkes Historie og omtalte, hvorledes mange af de Sidste-Dages Helliges Oplevelser havde været højst dramatiske. Han skildrede derpaa nogle af disse Tildragelser. Den Selvopofrelse, de Hellige havde udvist gjennem Kirkens forskjellige Omskiftelser, blev behandlet paa en meget interessant Maade af Taleren. De Hellige havde med rosværdig Trofasthed udført den Mission, Gud havde givet dem, og denne Mission var Oprettelsen af et Værk, der tilsidst vilde gjenløse hele Menneskeslægten fra enhver ubehagelig og undertrykkende Stilling. Meget Faa havde, sammenlignelsesvis, forsaget deres Bestræbelser for at opnaa dette ædle Øjemed, og de, der havde forsaget og forladt dem, havde tabt Guds Aand og fornyet deres gamle Bekjendtskab med Verden og dens fordærvelige og urene Indflydelse. De Helliges Stilling er enestaaende. Gud havde, lignelsesvis talt, taget dem i Kompagni, hvilket de kalde en Pagt. Den Almægtige var altid tro mod sin Del af Kontrakten, hvilket hele denne Kirkes Historie havde bevist. Taleren dvælede dernæst ved den underfulde Forandring af de Helliges Stilling, der har fundet Sted i den senere Tid. Baade deres Templer og andre Institutioner havde været i Fare, men nu var ogsaa den Sky forsvunden. Fordi vi havde talt om, hvad Gud havde til Hensigt at udføre i Fremtiden ved den endelige Oprettelse af sit Rige, havde nogle Mennesker undfanget den Ide, at vi vare fjendtligsindede mod Verden. Dette var en urigtig Opfattelse af vore Hensigter; disse gik ud paa at beskytte alle Folks Rettigheder og Frihed. De forventede bedre sociale Forhold i Verden ville alene virkeliggjøres ved en stadig Tiltagen af Lys og Udøvelse af sand Moralitet i sin mest udstrakte Betydning. Den urigtige Opfattelse angaaende os havde for en Del sin Grund i, at vi ved flere Lejligheder havde nedlagt Protest for Landets Domstole mod Lovgivning, der specielt var rettet mod os; men det, vi i den Henseende have gjort, vil endnu blive billiget af alle rettænkende Mennesker.

Taleren dvælede ogsaa ved den store Forandring, der var sket blandt Menneskene i Almindelighed med Hensyn til deres Følelser lige overfor de Sidste-Dages Hellige; nu fandtes der Mange, der saa de Hellige i deres sande Lys. De mange falske Rygter, som have været i Omløb om os, begynde at tabe deres Indflydelse, og den Kjendsgjerning, at de Helliges Mission er Fred og gode Følelser, begynder at blive forstaaet. Taleren endte med at nævne de Fordele, der fulgte med at lytte til Guds Tjeneres Raad, og paavifte

Nødvendigheden af at være i Besiddelse af et ydmygt Hjerte og en angergiven Aand og tilgive hverandre, saa at de Hellige maa være forenede og modtage Guds Velsignelser, naar de skulle indgaa i Herrens Tempel og deltage i dets Indvielse.

Koret sang:

»Jesus, I my cross have taken.«

Taksigelse af Patriark John Smith.

(Fortsættes.)

Konferencen i Malmø.

Konferencen i Malmø afholdtes Lørdag og Søndag den 22de og 23de April 1893.

Tilstede vare følgende Missionærer fra Zion: Missionspræsident Joseph Christiansen og Ældste Chas. J. Wahlquist fra Missionskontoret; Konferencepræsident N. J. Henricksen samt Ældsterne Olof Monson, Niels Monson, Levi Pearson, P. T. Rundquist, John W. Dehlin, G. A. Bolander, P. Bjorklund, Ludvig S. Hanson, P. Jønson, George W. Johnson og N. E. Mattson.

Lørdag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Afsyngelsen af Salmen Nr. 6 og Bøn af Præsident N. J. Henricksen, hvorpaa Salmen Nr. 250 blev afsungen.

Konferencepræsidenten bød de Tilstedeværende Velkommen.

Grensforstanderne afgave først deres Rapporter, hvorefter Præsident N. J. Henricksen gav en samlet Rapport over Tilstanden i hele Skaane Konference. Der er i denne: 5 Grene, 17 af de Halvfjerds, 7 Ældster, 13 Præster, 9 Lærere, 3 Diakoner og 196 Medlemmer. Totalantallet af Præstedømme og Medlemmer 245. Siden sidste Konference vare 11 døbte, 3 udelukte, 5 døde, 1 bortflyttet og 5 emigrerede. 41 betale Tiende, og 95 holde „Stjernen." Der er i Konferencen 2 Søndagsskoler og 1 Unge Mænds gjensidig Uddannelsesforening. Udsigterne for Evangeliets Fremme vare lovende, og de Hellige i Almindelighed opfyldte deres Pligter efter bedste Evne.

Til Afvexling blev Salmen Nr. 118 afsungen.

Ældste C. J. Wahlquist fra Missionskontoret fremstod og talte til de Forsamlede. Han erindrede godt, da han rejste gjennem Malmø for 16 Aar siden, at de Hellige da havde et stort Forsamlingslokale; naar han sammenlignede hin Tid med den nærværende, saa det ud, som om Indhøstningen var forbi, og at det kun var de spredte Aks, som nu samledes i Laden. Han omtalte Tiendeprincipet og de Velsignelser, som følge dem, der adlyde og opfylde samme. Sluttelig bar han sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og gav de Forsamlede mange gode Raad og Lærdomme samt nedbad Herrens Velsignelse over dem.

Salmen Nr. 91 blev afsungen.

Taksigelse af Ældste N. Monson.

Søndag Form. Kl. 10.

I Følge Bestemmelse fra de præsiderende Autoriteter var dette en speciel Faste- og Bedeforsamling.

Mødet aabnedes med Afsyngelsen af Salmen Nr. 1. Bøn af Ældste George W. Johnson. Salmen Nr. 135 blev afsungen.

Konferencepræsident N. J. Henricksen sagde, at det stod de Forsamlede frit for at udtale deres Følelser, bede

eller synge, alt eftersom de skulde blive drevne af den Helligaand.

Ældste C. J. Wahlquist oplæste Adressen fra det øverste Præsidentskab samt fra Præsidenten for den skandinaviske Mission med Hensyn til Overholdelsen af denne specielle Faste- og Bededag. Derefter fremstod mange af de Hellige, baade Brødre og Søstre, og bare kraftige Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder samt priste Herren i Bøn og i Sang. Den Helligaand var rigeligt udgydt over de Forsamlede.

Missionspræsident Joseph Christiansen gjorde nogle Bemærkninger og opmuntrede de Hellige til Trofasthed.

Præsident N. J. Henricksen bar ligeledes sit Vidnesbyrd om Sandheden. Han sagde, at dersom der var nogen Udestaaelser mellem enkelte af de Hellige, eller hvis onde Følelser eksisterede blandt dem, skulde de tilgive hverandre. Alle de Tilstedeværende vare af samme Mening, hvilket de tilkjendegave ved et enstemmigt Votum.

Forsamlingen sluttedes med Afsyngelsen af Salmen Nr. 7 og Taksigelse af Ældste P. Jønson.

Søndag Efterm. Kl. 2.

Salmen Nr. 85. Bøn af Ældste Levi Pearson. Salmen Nr. 45.

Ældste P. T. Rundquist talte til de Forsamlede. Han omtalte de første Principer i Evangeliet, de samme Lærdomme, som Frelseren selv lærte Menneskene for 1800 Aar siden. Han citerede Apostlenes Gjerninger, 2det Kapitel, og hentydede til Paulus' Ord til Stokmesteren i Filippi, om hvilken der berettes i Apostlenes Gjerninger, 16de Kapitel. Han omtalte ligeledes Johannes den Døbers Mission og Kristi Forsoning.

Missionspræsident Joseph Christiansen foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner og ligeledes, at følgende Ældster opholdes i deres respektive Arbejdsmarker: N. J. Henricksen som Præsident over Skaane Konference og Forstander for Malmø Gren; George W. Johnson som Forstander for Lunds Gren med Peter Jønson som Medhjælper; Olof Monson som Forstander for Kristianstads Gren med P. Bjørklund, Niels Monson og August Engquist som Medhjælpere; Levi Pearson som Forstander for Karlskrona Gren med John W. Dehlin og Nils Mattson som Medhjælpere; Ludvig S. Hanson som Forstander for Helsingborgs Gren med A. G. Bolander som Medhjælper; P. T. Rundquist som omrejsende Ældste i hele Konferencen.

Ældste P. Jonson gjorde nogle Bemærkninger og bar sit Vidnesbyrd angaaende Evangeliet.

Mødet sluttedes med Afsyngelsen af Salmen Nr. 74 og Taksigelse af Ældste Ludvig S. Hanson.

Søndag Aften Kl. 7.

Salmen Nr. 109 blev afsungen. Bøn af Ældste G. A. Bolander; derefter blev Salmen Nr. 75 afsungen.

Ældste C. J. Wahlquist var den første Taler. Han omtalte Forsoningen samt Principet Tro: hvad den er, dens Nødvendighed, Kraft og Virkning, hvorved Troen kan bevises o. s. v. Ligeledes hentydede Taleren til Omvendelse og udviklede, hvilken Omvendelse der var antagelig for Herren. Sluttelig ønskede han, at de, som ikke forstode vor Lære, vilde undersøge den hellige Skrift og søge at komme til Sandhedens Erkjendelse.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 161 afsungen.

Missionspræsident Joseph Christiansen var den næste Taler. Han omtalte

Kristi anden Tilkommelse, hvorledes den saakaldte kristne Verden havde forandret Evangeliets Ordinanser, og hvorledes de, som paaberaabe sig at være Kristne, daglig gjøre sig skyldige i Overtrædelse af Guds Love og Befalinger. Han berørte derefter Belønningen, der venter dem, som vise Lydighed mod Guds Bud og Love, og formanede de Hellige til at forblive trofaste i den Pagt, de have sluttet med Herren.

Konferencepræsident N. J. Henricksen bar et kraftigt Vidnesbyrd og formanede de Fremmede, som vare tilstede, og som endnu ikke havde Forstand paa Evangeliet, til at ydmyge sig for Herren og søge ham i Bøn og Paakaldelse, medens Naadens Tid gaves dem. Til Slutning takkede han Alle, som havde givet Møde, og nedbad Herrens Velsignelse over de Forsamlede.

Efter at Salmen Nr. 121 var afsungen, hævedes Konferencen til ubestemt Tid.

Taksigelse af Missionspræsident Joseph Christiansen.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes et Præstedømsmøde, hvor alle Missionærerne havde Lejlighed til at udtale deres Følelser. En god Aand var tilstede, og mange gode Raad og Lærdomme bleve givne af Præsident Joseph Christiansen.

Joh. O. Malmstrøm,
Skriver.

Fra Taagernes Verden.

I Nætter, hvor Luften er ren og klar, kan man med blotte Øje observere en taageagtig Plet i Stjernebilledet Andromeda. Tager man Kikkerten til Hjælp, præsenterer Pletten sig vel med ret tydelige Konturer, men intet Teleskop er dog i Stand til at opløse det mystiske Taageslør i et Myhlr af Stjerner. Rundtom i Universet dæmrer lignende Taager frem bag Fiksstjernevrimlen. Kjæmpeteleskopet opdager stadig flere af disse besynderlige Fænomener, og i Stjernekatalogerne opføres nutildags adskillige Tusinde kosmiske Taager. Er det Stjernehobe, man her har at gjøre med, som blot paa Grund af de umaadelige Afstande hylle sig i Taagegestalt? Eller vise Pletterne sig maaske i deres sande Skikkelse som Ophobninger af et taageagtigt Stof, noget i Smag med vort Solsystems Kometer? Spektralanalysen har givet Svar paa disse Spørgsmaal og henført Pletterne under to væsensforskjellige Klasser. Nogle Taager bestaa virkelig af Stjernesamlinger, hvis enkelte Kloder Kikkerten ikke evner at rede ud fra hverandre. De øvrige Taagepletter have derimod Karakteren af vældige sammenhængende Gasmasser. Ofte præsentere de sig i uregelmæssige og fantastiske Skikkelser eller som Ringe, Spiraler o. l. Det er, mener Astronomerne i Almindelighed, Verdener i Tilbliven, Fiksstjerner eller maaske hele Fiksstjernesystemer, der staa i Begreb med at vikle sig ud af Urtidens Svøb.

Klogskab bestaar i at erkjende sine Fejl, Dyd i at skamme sig over dem.

Den 15de Maj 1893.

Færdig og indviet!

Den Bygning, som af alle Bygninger paa Jorden har den største Interesse for de Sidste-Dages Hellige, er nu færdig! Den 6te April 1893 blev Templet i Salt Lake City indviet til Herren. Præsident Wilford Woodruff opsendte Indvielses-Bønnen, hvilken vil blive trykt i „Stjernen" under Konferenceforhandlingerne.

I de 40 Aar, som ere medgaaede til Fuldførelsen af dette Arbejde, har Herren rigelig velsignet de Hellige, og da de samledes for at deltage i Indvielses-Ceremonierne — efter, i Følge Kirkens Præsidentskabs Bestemmelse, at have forberedt sig dertil ved Faste og Bøn — vare de besjælede af en fast Overbevisning om, at Herren havde antaget deres Opofrelser, og at han havde fundet Velbehag i deres Arbejde.

Der findes Mange, som enten paa Grund af, at de ere fjendtligsindede mod de Sidste-Dages Hellige og deres Religion, eller paa Grund af en umaadelig stor aandelig Indskrænkethed have forsøgt at indbilde Menneskene, at disse Templer, som de Hellige bygge, opføres, for at visse afskyelige Handlinger kunne udføres i dem. Det er unødvendigt overfor rettænkende Mennesker at modbevise en saadan dum Paastand. Det er ikke rimeligt at antage, at et Folk, saa fattigt som de Sidste-Dages Hellige vare, da de grundlagde dette Tempel, frivilligt skulde paatage sig mangfoldige Millioner Kroners Udgifter og forberede sig paa at vente saa mange Aar paa Frugten af disse Udgifter, dersom Bevæggrunden kun var den, at tilfredsstille en falden Naturs Begjæringer. I Særdeleshed vilde en saadan Antagelse ikke være logisk paa en Tid, hvor Synd og Ugudelighed herske saa almindelig i Verden, som Tilfældet er nu.

Enhver, som har det mindste Kjendskab til vor Lære og dens Principer, og som vil bruge sin Forstand og med Fornuft betragte Tingene, kan tydelig indse, at de Hellige have haft et ædlere og højere Maal for Øje med i alle disse lange Aar at yde af deres Midler og derved bidrage til at opføre dette og flere kostbare Templer, det Maal nemlig, at arbejde for hele Menneskeslægtens Frelse — baade de Levende og de Døde — saa vidt dette i Følge Retfærdighedens Principer kan lade sig gjøre.

Profeten Malakias omtalte en Tid, da Herren skulde sende „Elias, Profeten," som skulde „vende Fædrenes Hjerte til Børnene, og Børnenes Hjerte til deres Fædre." Vi, de Sidste-Dages Hellige, bære det Vidnesbyrd, at denne Tid er kommen, at Herren har sendt denne sin Tjener, som har givet til Mænd i Kjødet de nødvendige Nøgler for at sammenføje Menneskeslægten gjennem hellige Ordinanser, der blot kunne udføres i Templer indviede til Herren.

Mange Tusinder af de Oprigtige i Hjertet ere formedelst den Helligaands Lys blevne overbeviste om Sandheden af dette Vidnesbyrd, og naar de have hørt Evangeliets glade Budskab forkyndt for dem, have de, overensstemmende med Profeten Mikas Profeti, sagt: „Kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg

og til Jakobs Guds Hus." Hvorfor? For „at han maa lære os sine Veje, og vi maa vandre paa hans Stier; thi fra Zion skal udgaa Lov, og Herrens Ord fra Jerusalem."

Mennesker af alle Nationer, af alle Folkeslag, have samlet sig i Vestens Bjergland, hvorved de opfylde de gamle Profeters Forudsigelser, og et stort Arbejde er blevet og bliver udført der, et Arbejde, der vil aabne Fængslets Porte for Tusinder og atter Tusinder af Guds Børn, som en Gang vandrede i Mørke og Vankundighed om Herrens Veje. Paa samme Tid er der Hundreder af Herrens ydmyge Tjenere, som forlade deres Familjer, Hjem og Venner i Zion og gaa ud til Jordens Nationer for at opsøge de Ædle og Oprigtige, som endnu ere tilbage i Babylon, og advare dem og indbyde dem til at annamme Evangeliet og samles med Guds Folk, førend Herren udgyder sin Vredes Skaaler over de Ugudelige.

Præsident Joseph Christiansens Afskedshilsen.

Tiden er kommen, da jeg er bleven løst fra min Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion. Det er nu lidt over 25 Maaneder, siden jeg forlod mit Hjem. Dette kan synes at være en lang Tid, men aldrig i mit Liv er Tiden gaaet saa hurtigt for mig; ejheller har noget Arbejde nogensinde givet mig en saadan Tilfredsstillelse og Glæde som dette at være en Budbærer af Jesu Kristi Evangelium til en falden Verden. Jeg er taknemmelig mod min himmelske Fader for den Erfaring, jeg har indhentet, og haaber, at Herren er tilfreds med mit Arbejde, at min Tid ikke har været spildt, og at mit Arbejde ikke vil være aldeles frugtesløst.

Siden min Ankomst til disse Lande har jeg stiftet mange behagelige Bekjendtskaber, og jeg er af Hjertet taknemmelig mod de Hellige for al den Velvilje, de have vist mig, og mit Besøg hos mine Brødre og Søstre i Skandinavien vil altid være mig en kjær Erindring.

Om de Brødre, som have virket i Missionen under min Ledelse, kan jeg sige, at jeg i de fleste Tilfælde har været fuldtud tilfreds med dem. De have været utrættelige i deres Arbejde, og naar som helst jeg har haft Anledning til at samles med dem, har det været med en Følelse af Enighed og Broderkjærlighed, hvilke ere Frugterne af samdrægtigt Arbejde for en god og ædel Sag; det er derfor med det Savn, man føler ved at skilles fra sande og trofaste Venner, at jeg forlader dem. Men jeg vil dog sige til dem: Brødre, fortsæt med Flid og Standhaftighed i Eders Arbejde; bliv ikke modfaldne, fordi Tiden maaske kan synes lang, eller fordi Menneskene ikke ville lytte til Eders Vidnesbyrd; gaa fremad i Frimodighed og forkynd Fredens Evangelium baade med Ord og Eksempel. Dersom I gjøre dette, vil Herren rigelig velsigne Eder, og naar Tiden kommer, da I blive løste fra Eders Missionsvirksomhed, er der Intet, som kan give Eder den Tilfredsstillelse som Bevidstheden om, at I have udført Eders Pligter og ikke overladt Menneskene i Vankundighed om Frelsens Vej.

Jeg vil sige til de Hellige: Værer trofaste i at opfylde Eders Pligter; forglem ikke at paakalde Herren i Bøn, og fremfor Alt, hold Eder rene og ubesmittede fra Verdens Laster; lad Eders Lys skinne for Eders Medmennesker, saa

at de kunne se Eders gode Eksempel og derved faa et Vidnesbyrd om Sandheden; stræb efter at leve saaledes, at Herrens Aand altid kan være hos Eder til at trøste og vejlede Eder, og tag Eder nøje i Agt for at gjøre Noget, som kan bedrøve den Helligaand, saa at den forlader Eder, „thi hvad gavner det Mennesket, om han vinder den ganske Verden, men tager Skade paa sin Sjæl?"

Det er med Glæde, at jeg overlader Missionens Affærer til min Eftertræder, Ældste C. A. Carlquist. Mange af Missionærerne ere personlig bekjendte med ham, og jeg haaber, at Alle, baade Missionærerne og de Hellige, ville opholde ham i deres Tro og Bønner, ligesom jeg er overbevist om, at de have opholdt mig. Denne Stilling er en saadan, som Ingen, der er i Besiddelse af den rette Aand, kan indtage uden at føle sin Ufuldkommenhed og paa samme Tid føle den Styrke, som han modtager gjennem gode og oprigtige Mænds og Kvinders Forbønner.

Med en hjertelig Hilsen til de Hellige i den skandinaviske Mission forbliver jeg

Eders Broder i Evangeliet,

Joseph Christiansen.

Al Korrespondance vedrørende den skandinaviske Mission bedes for Fremtiden adresseret til C. A. Carlquist.

Præsident C. A. Carlquists Hilsen.

Idet jeg modtager Kaldelsen til at præsidere over den skandinaviske Mission tilligemed de mange forskjellige Pligter, denne Kaldelse medfører, føler jeg i Sandhed, hvor utilstrækkelige mine egne Kræfter ere overfor det Ansvar, der følger med denne Stilling, og i hvor høj Grad jeg har den Almægtiges Bistand nødig for at kunne udføre dette Hverv.

Jeg haaber, at de Hellige ville ihukomme mig i deres Bønner til vor himmelske Fader, saa at jeg maa modtage Kraft og Styrke fra ham til at røgte dette høje og hellige Kald, som efter Herrens Styrelse er blevet mig anbetroet. Ligeledes haaber jeg, at mine Brødre, Missionærerne i de forskjellige Konferencer i denne Mission, ville skjænke mig den samme Tillid, som har været vist min Forgjænger; jeg vil af yderste Evne anstrænge mig for at gjøre mig en saadan Tillid værdig.

Maa ved vor forenede Samvirken Evangeliets Lys udspredes, Guds Riges Grænser udvides paa Jorden, og mange af de vildfarne Faar af Israels Hus blive opsøgte og bragte paa den rette Sti!

Eders Broder og Medarbejder i Kristi Evangelium,

C. A. Carlquist.

Ankomst af Missionærer.

Folgende Missionærer fra Zion ankom via Liverpool til Kjøbenhavn den 7de Maj: Christen Petersen, Ferron; Hans J. Zobell, Lakeview; H. A. Thomsen, Juarez, Mexico; David Holmgren, Bear River City; John F. Lundquist, Snowflake, Arizona; Theodore Peterson, Logan; Niels Sandberg, St. George; Carl P. Anderson, Clarkston; Andrew N. Kongstrup, Loa; John H. Peterson, Fremont; C. G. Christiansen, Richmond og Ole Olsen, Mantua. Desuden C. J. Gustaveson fra Providence for at opsøge Slægtregister.

Vi byde disse vore Brødre hjertelig velkommen til Skandinavien og bede Gud, vor himmelske Fader, at han vil velsigne dem for det Offer, de have bragt ved at forlade deres Hjem med saa ædle Bestræbelser for Øje som at forsøge paa at bringe deres Medmennesker til at annamme Jesu Kristi sande Evangelium, og vi haabe, at disse Missionærer ville arbejde med utrættelig Flid og Nidkjærhed for Guds Værks Fremme.

Beskikkelse.

Ældsterne Christen Petersen, Hans J. Zobell, C. G. Christiansen og Ole Olsen beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference;

Ældsterne H. A. Thomsen og Andrew N. Kongstrup til at arbejde i Aarhus Konference;

Ældsterne David Holmgren, John F. Lundquist og C. J. Gustaveson til at arbejde i Stockholms Konference;

Ældste Theodore Peterson til at arbejde i Aalborg Konference;

Ældste Niels Sandberg til at arbejde i Skaane Konference, samt

Ældsterne Carl P. Anderson og John H. Peterson til at arbejde i Gøteborg Konference;

Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste M. O. Nash løses fra at arbejde i Aalborg Konference og beskikkes til at arbejde i Christiania Konference;

Ældste James Andersen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference og beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference;

Ældste Peter Nielsen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference og beskikkes til at arbejde i Christiania Konference;

Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Joseph Christiansen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencen i Kjobenhavn.

Konferencen i Kjøbenhavn afholdtes Lørdag og Søndag den 29de og 30te April 1893.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Missionspræsident Joseph Christiansen og Ældsterne Charles L. Olsen og Chas. J. Wahlquist fra Missionskontoret; Konferencepræsident Martin Nielsen fra Aarhus samt Ældsterne Olof Monson, George W. Johnson og John W. Dehlin fra Skaane Konference; Konferencepræsident C. P. Larsen og de i Kjøbenhavns Konference virkende Ældster: Andrew Petersen, Adam Petersen, Charles Sorensen, J. P. Andreasen, Peter Nielsen, James Andersen, H. P. Jørgensen, A. C. Olsen, L. P. C. Nielsen, Joseph Johansen og Peter Hansen.

Lørdag Aften Kl. 8.

Konferencen aabnedes med en Velkomstsang, forfattet af Søster Laura Berberich, hvorefter Ældste Peter Hansen holdt Indledningsbønnen.

Koret intonerede: „O, min Fader, Du, som troner."

Konferencepræsident C. P. Larsen bød derefter de Forsamlede Velkommen. Han udtrykte sin Taknemmelighed mod Øvrigheden og Alle, hvis Liberalitet og Frisind vare Skyld i, at de Hellige kunde samles under saa fredelige Forhold, som Tilfældet var, og sagde: De Sidste-Dages Hellige ere delagtige i det store Værk, som Herren har begyndt paa Jorden i disse sidste Dage, nemlig Opbyggelsen af hans Rige, et Værk, som aldrig skal tilintetgjøres.

Grensforstanderne afgave Beretning om Forholdene i deres Arbejdsdistrikter, hvorefter Konferencepræsident Larsen gav en samlet Rapport over Tilstanden i Kjøbenhavns Konference. I Konferencen var der 6 Grene, og 15 Missionærer fra Zion virkede i Samme. Det lokale Præstedømme talte: 42 Ældster, 7 Præster, 16 Lærere og 12 Diakoner. Medlemsantallet, Præstedømmet iberegnet, var 485. Siden sidste Konference vare 16 døbte, 7 udelukte, 6 emigrerede, 3 tilflyttede og 3 Børn velsignede. „Skandinaviens Stjerne" holdes af 200 Abonnenter. De Fleste af Kirkens Medlemmer i Konferencen udviste Nidkjærhed i Efterlevelsen af Herrens Bud og Love. I Konferencen var der to Hjælpeforeninger, nemlig i Kjøbenhavn og Slagelse; disse Foreninger gjorde meget Godt mod de Fattige og Syge. De regelmæssige offenlige Forsamlinger i Kjobenhavn, af hvilke der afholdtes tre hver Uge, vare godt besøgte saavel af Hellige som af Fremmede, særlig Forsamlingerne Søndag Aften. Søndagsskolen i Kjøbenhavn udførte et velsignelsesrigt Arbejde ved at bibringe de Smaa Evangeliets Principer.

Koret sang Salmen: „Hvor er vel Zion, Herrens Stad?"

Ældste Olof Monson fra Skaane Konference talte derefter til Forsamlingen. Han glædede sig ved Evangeliet og dets herlige Principer samt bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af det Evangelium, som de Sidste-Dages Hellige forkyndte. Sluttelig nedbad han Guds Velsignelse over de Forsamlede.

Ældste Adam Petersen talte derpaa. Han bar sit Vidnesbyrd om, at Gud havde aabenbaret sin Vilje og gjengivet sit Evangelium til Jorden i vore Dage. Han var lige saa sikker derpaa, som han var paa, at der findes visse store Byer i Verden, selv om han ikke havde set dem. Han sagde, at ved sandt

Vidnesbyrd kunne vi faa Overbevisning om, at Gud er til, og at hans Evangelium atter ved Aabenbaring er gjengivet til Jorden. Taleren fremholdt, hvilke de første Principer i Evangeliet vare, og han dvælede udførlig ved den rette Daabsmaade.

Salmen: „Pris Gud, fra hvem hvert Gode kom" blev afsungen.

Taksigelse af Ældste Joseph Hansen.

Søndag Form. Kl. 10.

Koret intonerede: „Saa sikker en Grundvold for Eder, som tror."

Ældste Charles Sorensen holdt Bøn.

Koret sang Salmen: „Morgenen saa dejlig oprinder paany."

Missionspræsident Joseph Christiansen foreslog Kirkens Autoriteter i Zion til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, samt Alfred Salomon som konstitueret Præsident over den europæiske Mission; Joseph Christiansen som Præsident over den skandinaviske Mission med Charles L. Olsen og Chas. J. Wahlquist som hans Medhjælpere i Udgivelsen af det trykte Ord. Ligeledes foresloges Missionærerne, som virke i Konferencen, samt de lokale Organisationer i Kjøbenhavn til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Konferencepræsidenten meddelte, at Ældste Andrew Petersen var løst fra sin Missionsvirksomhed i Kjøbenhavns Konference med Tilladelse til at rejse hjem.

Ældste Charles J. Wahlquist talte derefter. Han sagde: Vi have i Dag ved at votere for, at vi ved vor Tro og vore Bønner ville understøtte Kirkens Autoriteter, udført en særdeles vigtig Handling. Det er en ansvarsfuld Stilling at være Embedsmand i Jesu Kristi Kirke, og de forskjellige Embedsmænd i Kirken trænge højlig til de Helliges Understøttelse i Udøvelsen af deres Embedspligter. Vi kunne være forsikrede om, at Kirkens ledende Mænd søge at gjøre Alt, hvad der staar i deres Magt, for at udføre deres Embedspligter til Guds Velbehag. Taleren formanede de Hellige til ikke at være misundelige paa dem, som vare stillede bedre end de selv i timelig Henseende. Naar vi vare i Besiddelse af den Helligaand, vilde vi have Haab om Fremgang i timelige saa vel som i aandelige Ting. Taleren sammenlignede Evangeliet med en Magnet; thi formedelst dets Kraft trækker det til sig Alt, hvad der er ædelt, sandt og godt. Han opmuntrede dem, som ikke havde sluttet Pagt med Herren, til at gjøre det, medens de havde Lejlighed dertil.

Salmen: „Lover Din Herre" blev afsungen.

Præsident Joseph Christiansen talte derpaa. Han sagde: Det glæder mig at være sammen med Eder ved denne Lejlighed. Jeg haaber, at de Ord, vi høre ved denne Konference, maa styrke os til at udføre, hvad Herren fordrer af os. Naar vi adlyde Guds Befalinger, ville vi blive frelste i hans, vor himmelske Faders Rige, og naar vi ere i Besiddelse af den Helligaand, som bliver beseglet paa vore Hoveder ved Haandspaalæggelse, efter at vi ere døbte, kunne vi holde Guds Befalinger, hvorimod dette er vanskeligt for os, naar vi ikke ere i Besiddelse af den Helligaand eller søge at være det. Det er nødvendigt, at vi modtage Kraft fra Herren til at efterleve hans Bud. Vi Sidste-Dages Hellige ere det eneste Folk, som Herren har givet Kundskab og Fuldmagt til at opbygge hans Kirke og Rige paa Jorden i disse Dage, i hvilke vi leve, saa at Riget kan være beredt til hans Søns, vor Frelsers, anden og herlige Gjenkomst. Hvorvel den Onde

gjør Alt muligt for at hindre os deri, vil han ingen Magt faa dertil, naar vi formedelst Bøn modtage Kraft fra Herren til at udføre vore Pligter. Hvis vi attraa Frelse i Guds Rige, maa vi være forberedte paa, at der vil møde os Trængsler i Livet; men vi ville sejre i Trængslen og have Fred og Glæde i vore Hjerter, naar vi ere i Besiddelse af den Helligaand. Taleren hentydede til Nødvendigheden af, at de Hellige betalte Tiende og paa denne Maade efterkom en af Herrens Befalinger til sit Folk i disse Dage. Han omtalte ligeledes, hvor nødvendigt det var for de Hellige at bistaa dem, der virke som Herrens Tjenere, og sagde, at i det Øjeblik, de Hellige ikke gjorde dette, vare de ikke i Besiddelse af den Helligaand.

Koret sang til Slutning Salmen: „Nærmere, Gud, til Dig," hvorefter Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste J. P. Andreasen. (Sluttes.)

Luften som Livskilde.

Kvælstof.

Medens Ilten ej alene søger, men ogsaa opnaar Forbindelse med næsten alle Grundstoffer, lever Kvælstoffet sit Liv ensomt som en gammel Pebermø, uden eller saa godt som uden noget kemisk Slægtskab. Selv Ilten, som den dog bor i Rum sammen med, forstaar den at holde paa Afstand, og den afviser med den urokkelige Dyds hele Overlegenhed ethvert Forsøg paa en Tilnærmelse.

Kun naar Luften er fyldt med Elektricitet som under et Uvejr med Lynild og Torden, er det ligesom Kvælstoffet fik et Anfald af nervøs Slappelse, under hvilket dets Modstandsevne svigter, og Ilten er ikke sen til at benytte sig af denne ved Elektriciteten fremkaldte Svaghed til at gjøre et fjærnt kemisk Slægtskabsbaand gjældende.

Men kneb det med at faa Forbindelsen i Stand, saa er til Gjengjæld dens Resultat overraskende, nemlig: den ætsende Salpetersyre; i fortyndet Tilstand gaar den i Handelen under Navnet Skedevand. Salpetersyre er altsaa en kemisk Forbindelse af de to Luftarter Ilt og Kvælstof.

En anden af Kvælstoffets kemiske Forbindelser faar et ikke mindre mærkeligt Udfald.

Hvor der foregaar stærk Forraadnelse som i Urinhuse, Hestestalde eller Møddinger, udvikles Luftarten **Brint**. Baade den og Kvælstoffet ere hver for sig uden Farve og Lugt. Men naar de forbinde sig kemisk med hinanden, dannes den stærkt stinkende, Øjnene angribende Ammoniak!

For øvrigt lever Kvælstoffet stille og ærbart uden at tage Del i de andre Grundstoffers urolige og omskiftelige Tilværelse.

Og dette forunderlige træge, uvirksomme Stof optager de fire Femtedele af Atmosfæren!

Hvilken Opgave har det da at løse?

Lad os tænke, Kvælstoffet forsvandt af Atmosfæren, og Ilten blev tilbage. For hvert Aandedrag vilde vi da faa mellem 4 og 5 Gange saa megen Ilt i Lungerne som nu. Med hvilken Livlighed maatte ikke Forbrændingen i vort Legeme foregaa under denne uhyre Ilttilførsel! Vor Temperatur vilde stige med største Voldsomhed, og vi fik en Feber, der slog os ihjel næsten øje-

blikkelig. Det eneste Middel til Frelse var, om vi kunde drage Aande saa langsomt som en Skildpadde, eller om vi, til Erstatning af det ved Forbrændingen fremkaldte kolossale Tab af Legemsstoffer, tog fire Gange saa stort et Kvantum Næringsstoffer til os som ellers. Hvad vore Fordøjelsesorganer vilde sige til en saadan Tilvækst til deres Arbejde, og hvorledes alle de Næringsmidler skulde bringes til Veje, er et Spørgsmaal for sig.

Planter og Dyr vilde det ikke gaa bedre. Iltningen vilde blive for stærk, Forbrændingen foregaa for voldsomt. Alle disse Misligheder raader Kvælstoffet Bod paa.

Ren og ublandet Ilt er os for stærk. Kvælstoffet fortynder den, saa at vi kan taale den. Det er som med Sprit og Vand. Spritten er for stærk, til at vi kan drikke den. Saa fortynde vi den med Vand og kalde den Brændevin. Naar man drikker en Snaps, vil man ikke nyde Vand, men Spiritus. Vandet repræsenterer kun den nødvendige Fortyndelse, er en Dæmper paa for stor en Styrke.

I Atmosfæren svarer Ilten til Spritten, Kvælstoffet til Vandet. Naar vi aande, er det for at faa Ilt i Lungerne, ikke Kvælstof, men dette udtynder Ilten, saa den ikke brænder os op. — (Af Studentersamfundets Smaaskrifter.)

Blandinger.

At Fluer under visse Forhold maa kunne overføre Kolerabaciller fra et Sted til et andet er flere Gange hævdet. For imidlertid at faa Syn for Sagen har Prosektor Simmonds foretaget Spredninger i Gelatine fra Fluer, der havde opholdt sig paa Koleraligenes Tarme. Pladerne viste konstant talrige Koleraкolonier, selv efterat Fluerne i 1½ Time havde opholdt sig i en stor Glasklokke. Simmonds gjør med Rette opmærksom paa, at en Flue paa 1½ Time kan komme langt omkring og saaledes fra Ekskrementer og Lignende bringe Baciller til Mælk og andre Fødevarer.

Ogsaa en Vakcination. Ved et Møde i Société de Biologie i Paris oplæste Præsidenten, Chauveau, en Meddelelse fra Dr. Ferran i Barcelona, der i 1885 under Koleraepidemien i Spanien gjorde sig bekjendt ved sine Vakcinationsforsøg. Ferran foreslaar som den simpleste Methode til Vakcination af alle Indbyggerne i store Byer at inficere Drikkevandet i Ledningerne med svækkede Kolerabaciller. Derved vilde enhver vanddrikkende Indbygger faa sig en let Kolerine og dermed være immuniseret mod Kolera. Uden at ville frakjende Forslaget en vis Genialitet tog man dog i Société de Biologie meget bestemt Afstand fra det; dels turde det jo have sin Vanskelighed at træffe det rette Mængdeforhold, hvori Bacillerne skulde tilsættes Drikkevandet, dels kunde det hænde, at Indbyggerne vilde indtage en mindre venlig Holdning overfor de Læger og Autoriteteter, der iværksatte denne Foranstaltning, navnlig i Betragtning af, at de Grusomheder, som Befolkningen ikke blot i Rusland, men ogsaa i Italien og Spanien under Koleraepidemier har øvet mod Lægerne, netop tog deres Udspring fra Befolkningens Mistanke om, at Lægerne blandede Smitstof i Drikkevandet.

Dødsfald.

Jens Peter Jensen, født i Holløse, Frederiksborg, Danmark, den 26de Februar 1822, afgik ved Døden i Union Ward, Arizona, den 16de April 1893 af Alderdomssvaghed.

Den Afdøde annammede Evangeliet i 1854, emigrerede til Utah i 1855 og blev ordineret til Patriark af Apostel Anthon H. Lund i 1892. Han hensov roligt efter fire Ugers Sygeleje i Haabet og Forvisningen om en herlig Opstandelse.

Anna Charlotta Schrøder, f. Lindblad, født i Skenninge, Sverige, den 6te Juni 1822, afgik ved Døden i Salt Lake City, Utah, den 28de Marts 1893.

Hun annammede Evangeliet i 1866 og emigrerede til Utah i 1886.

Afskedssang.

(Afsungen ved Konferencen i Aarhus den 9de April 1893.)

Mel.: Elskte Zion, stærk Du stande.

Nu Farvel, o Brødre kjære,
Tak for Ordet, I frembære,
Som skal styrke os den Tid,
Vi er her i Babels Strid.

Have vi end Lidt i Eje,
Naar vi vandre Herrens Veje,
Falder Byrden os dog let,
Vi af Kamp ej bliver træt.

Præstedømmets mange Grene,
Fader, Du med Kraft forlene;
Det skal binde Satans Magt,
Naar Dig Alt er underlagt.

Tag vort Hjertes Tak med Eder,
Og vor Bøn, at Herren freder
Eders Veje, fjern og nær,
Til I ser vort Zion kjær.

Laura Berberich.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **Joseph Christiansen**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).